

**НАУКОВА ФІЛОЛОГІЧНА
ОРГАНІЗАЦІЯ «ЛОГОС»**

**Міжнародна
науково-практична конференція**

**«МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА
У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ»**

9–10 лютого 2018 р.

м. Львів

М 74 **Мова та література у полікультурному просторі:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції: м. Львів, 9–10 лютого 2018 р. – Львів: ГО «Наукова філологічна організація «ЛОГОС», 2018. – 120 с.

Видається в авторській редакції. Редакційна колегія Наукової філологічної організації «ЛОГОС» не завжди поділяє погляди, думки, ідеї авторів та не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих авторами для публікації.

У виданні зібрані тези, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Мова та література у полікультурному просторі».

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Алексенко С. Ф.
СПЕЦИФІКА АДРЕСАНТ-АДРЕСАТНИХ ВІДНОСИН
В АНГЛОМОВНОМУ ЖІНОЧОМУ ГЛЯНЦЕВОМУ ЖУРНАЛІ 6

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ, ПОРІВНЯЛЬНЕ ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Синевич Б. М.
ТЕОРЕТИКО-ЛІТЕРАТУРНІ ПОШУКИ ЮРІЯ ЛИПИ 9

СЕКЦІЯ 3. ЛІТЕРАТУРА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Зайченко Ю. О.
ВИХІД ЯК БАЗОВА МОДЕЛЬ ЗАЧИНУ У ТВОРАХ ФЕНТЕЗІ 12

Нестерук С. М.
ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНИЙ КОМЕНТАР
У ПОВІСТІ ВАРГАСА ЛЬЙОСИ «ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО МАЧУСІ» 14

Перекрест М. І.
ФУНКЦІЇ СОЛЯРНОЇ СИМВОЛІКИ В ТРАГЕДІЇ ЕСХІЛА «ХОЕФОРИ» 16

СЕКЦІЯ 4. ЗАГАЛЬНЕ, ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНЕ, ТИПОЛОГІЧНЕ МОВОЗНАВСТВО

Глушенко В. А.
ВПЛИВ ПОЛЬСЬКИХ ГОВОРІВ НА ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІ
СХІДНОСЛОВ'ЯНСЬКІ: СПОЛУЧЕННЯ ГЛ, КЛ
(З ІСТОРІЇ МОВОЗНАВСТВА ПОЧАТКУ ХХ СТ.) 19

Дяків Х. Ю.
ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ АНАЛІЗУ ВІДЕОМАТЕРІАЛУ 21

Коломієць О. М.
СЕМАНТИКА ПРАВОВИХ ТЕРМІНОСИСТЕМ
МАГДЕБУРЬКОГО ПРАВА ЯК ФЕНОМЕН КУЛЬТУРИ ТА КОГНІЦІЇ 23

Кривенко Г. Л.
ВАРІАТИВНІСТЬ НАЙМЕНУВАНЬ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО
ДИСКУРСУ В СОЦІОГУМАНІТАРНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ 26

Ніколайчук А. С.
ПИТАННЯ ГЕНЕЗИСУ ПІДРЯДНОСТІ
В МОВОЗНАВСТВІ ХІХ СТ. – ХХІ СТ. 29

СЕКЦІЯ 5. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПЕРЕКЛАДУ

Баклан І. М.
ЕКСПЛІКАЦІЯ ТА ІМПЛІКАЦІЯ МОДАЛЬНОСТІ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ
НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ДОВІДКОВОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ 33

Бондаренко О. О.
АВТОР ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ І ПЕРЕКЛАДАЧ – ПРОБЛЕМА
ВЗАСМОДІЇ ДВОХ ТВОРЧИХ ОСОБИСТОСТЕЙ 36

Гумений В. В.
ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ І СТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ
В СУЧАСНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТВОРІ 38

ті суурядності на ранніх стадіях писемного мовлення порівняно із складнопідрядним типом речень, а також на розвиткові й походженні формальних засобів зв'язку.

Поглиблене й усебічне вивчення ідей та встановлення закономірностей еволюції поглядів мовознавців сприятимуть розв'язанню важливих теоретичних проблем історіографії європейського мовознавства.

Список використаних джерел:

1. Адмони В. Г. Исторический синтаксис немецкого языка / В. Г. Адмони. — М.: Высшая школа, 1963. — 488 с.
2. Бирнбаум Х. Праславянский язык: Достижения и проблемы его реконструкции / Х. Бирнбаум. — М.: Прогресс, 1960. — 564 с.
3. Буніятова І. Р. Реінтерпретація синтаксичних одиниць як джерело походження гіпотаксису в германських і слов'янських мовах / І. Р. Буніятова // Вісник Київського лінгвістичного університету. — 2000. — Т. 3, № 1. — С. 26-33. — (Серія «Філологія»).
4. Жирмунский В. М. Общее и германское языкознание / В. М. Жирмунский. — Л.: Наука, 1976. — 534 с.
5. Корш Ф. Е. Способы относительного подчинения. Глава из сравнительного синтаксиса / Ф. Е. Корш. — М., 1877. — 110 с.
6. Кнабе Г. С. Еще раз о двух путях развития сложного предложения / Г. С. Кнабе // Вопросы языкознания. — 1955. — № 1. — С. 108-116.
7. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике / А. А. Потебня. — М.: Просвещение, 1958. — 551 с. — (т. 1-2).
8. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике / А. А. Потебня. — М.: Просвещение, 1968. — 536 с. — (т. 3).
9. Рифтин А. П. О двух путях развития сложного предложения в аккадском языке / А. П. Рифтин // Советское языкознание. — 1937. — Т. 3. — С. 51-69.
10. Ярцева В. Н. Развитие сложноподчиненного предложения в английском языке / В. Н. Ярцева. — Л.: Ленингр. ун-т, 1940. — 464 с.
11. Brugmann K. Grundriss der vergleichenden Grammatik der indogermanischen Sprachen / K. Brugmann, B. Delbrück. — Strassburg: Trubner, 1900. — Bd. 2. — 432 s.
12. Delbrück B. Vergleichende Syntax der indogermanischen Sprachen / B. Delbrück. — Strassburg: Trubner, 1897. — Bd. 2. — 560 s.
13. Vondrak W. Vergleichende Slavische Grammatik: Formenlehre und Syntax / W. Vondrak. — Strassburg: Trubner, 1928. — Bd. 2. — 760 s.

СЕКЦІЯ 5. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПЕРЕКЛАДУ

Баклан І. М.

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри теорії, практики та перекладу
німецької мови факультету лінгвістики

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут

імені Ігоря Сікорського»

м. Київ, Україна

ЕКСПЛІКАЦІЯ ТА ІМПЛІКАЦІЯ МОДАЛЬНОСТІ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ДОВІДКОВОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ

У лінгвістиці категорія модальності означає відношення змісту висловлювання до дійсності чи відношення мовця до змісту висловлювання. Незважаючи на численні класифікації модальностей, загалом прийнято розрізняти об'єктивну та суб'єктивну модальності, які можуть мати також інші назви (напр., об'єктивна модальність — неінференційна, націлена на суб'єкт, інформативно-оцінна, епістемна, деонтична; суб'єктивна модальність — інференційна, націлена на мовця, комунікативно-оцінна, (не)епістемна тощо). Через множинність існуючих класифікацій модальностей виникає нагальна потреба систематизувати та уніфікувати основні поняття категорії модальності, а також проаналізувати особливості її відтворення при перекладі українською мовою.

Існує чимало засобів вираження модальності, серед яких варто зазначити такі: модальні дієслова, квазімодальні дієслова, дієслова модальності, модальні слова, модальні прислівники, модальні частки, модальні прийменники, модальні сполучники, а також конструкції *zu + Partizip I* в атрибутивному значенні, *sein + прикметник* із суфіксами *-bar*, *-lich*, *-fähig* та блоком *-pflichtig* (напр., *anwendbar*, *erforderlich*, *zahlungsfähig*, *gebührenpflichtig*), *es gibt + zu + Infinitiv* (у значенні «могти», «мусити») тощо. Міжкатегоріальні зв'язки уможливають використання засобів категорії способу (дійсний, умовний і наказовий) для вираження модальності.

Поняття імплікації походить із традиційної логіки Арістотеля (IV ст. д. н. е.) і має великий інтерес серед науковців після зміни концепції дослідження в період із другої половини XIX — початку XX ст.. У філософії імплікація означає логічну зв'язку, яка відповідає граматичній конструкції з причинно-наслідковим зв'язком «якщо ..., то ...». У межах лінгвістики вона набуває динамічного характеру і пов'язана з процесом домислювання інформації на основі логічних операцій, які мають причинно-наслідковий зв'язок [5, с. 270]. Визначення поняття імплікації зосереджується як на предметності, так і на процесуальній складовій. Різні тлумачення поняття імплікації в лінгвістиці зумовлені логічним джерелом виникнення терміну і різними способами згортання інформації в тексті [1, с. 521]. Досить часто в працях мовознавців імплікація прирівнюється до підтексту (І. В. Арнольд, О. В. Бондарко, І. Р. Гальперін, С. Г. Краже), контексту (Т. ван Дейк), другого плану висловлювання (Є. М. Верещагін, В. Г. Костомаров), випереджаючого висловлювання (Г. Г. Почепцов) тощо. Імплікація як умовивід отожднюється з імплікатурою (Г. П. Грайс). Імплікація також розглядається як перекладацький прийом в опозиції до експлікації

[7, с. 101]. У контексті відтворення модальності поняття експлікації та імплікації вживаються в значенні розгорнутого та, відповідно, згорнутого викладу змісту тексту перекладу по відношенню до вихідного тексту.

Функція текстів інформаційно-довідкової документації (ІДД) полягає в передачі повідомлення з урахуванням його прагматичного потенціалу. Прийняття перекладацького рішення безпосередньо пов'язане з особливостями сприйняття адресатом вихідного повідомлення. Беручи за основу класифікацію перекладацьких прийомів М. Шрайбера, можна виокремити граматичний і семантичний рівні, на яких застосовуються такі перекладацькі прийоми: на граматичному – дослівний переклад, перmutація (перестановка), додавання, вилучення, внутрішньокатегоріальна заміна, транспозиція і трансформація, на семантичному – семантичне запозичення, модуляція, конкретизація, генералізація та мутація [9, с. 152].

Процес відтворення модальності при перекладі ІДД відбувається в площині експлікації чи імплікації смислу вихідного повідомлення. При перекладі німецькомовної ІДД українською мовою вилучення зазнають модальні частки та прислівники (напр., *jedoch, bitte, gerne, sogar, ebenfalls* тощо), що передають суб'єктивну модальність. На нашу думку, таке перекладацьке рішення пов'язане зі значним ступенем консервативності українськомовного офіційно-ділового дискурсу, який не передбачає вираження в текстах офіційних документів будь-яких відтінків значення суб'єктивного характеру. Визначальним чинником у виборі цього прийому постає узус. Вилучення також зазнають модальні дієслова, при чому в українській мові з метою надання вислову переконливості застосовуються комісивні мовленнєві акти. Наприклад:

Für die Vollständigkeit und Richtigkeit, insbesondere wegen zwischenzeitlich eingetretener Veränderungen, kann keine Gewähr übernommen werden.

Za достовірність та повноту інформації, яка протягом певного часу може зазнати змін, Посольство не бере на себе відповідальності [3, с. 1].

Явище семантичної надлишковості повідомлення також є причиною вилучення модальних дієслів при перекладі текстів ІДД українською мовою, адже нормативний характер цих документів та обов'язковість виконання їх положень може визначатися адресатом імпліцитно за допомогою маркерів у вигляді графічно виділеного тексту. Наприклад:

Zur Antragstellung muss der Antragsteller persönlich im Innenministerium, in einer regionalen Verwaltungsstelle oder in einer ukrainischen Auslandsvertretung vorsprechen.

Подання заяви на отримання української довідки про несудимість у Міністерстві внутрішніх справ України та в обласних управліннях Міністерства внутрішніх справ України здійснюється заявником особисто [3, с. 2].

Імплікація модальності на семантичному рівні може відбуватися за допомогою прийому модуляції. Наприклад,

Es kann hilfreich sein, die Dienstnummer des Polizisten zu notieren.

Є сенс занотувати службовий номер співробітника ДАІ [4, с. 1].

Прийом внутрішньокатегоріальної заміни на граматичному рівні стосується заміни умовного способу модальних дієслів *möchten, sollten* чи *könnten* дійсним способом, що націлений на нейтралізацію змісту висловлювання завдяки вилученню відтінку ввічливості в перекладі українською мовою. Наприклад,

Seine Beurkundungen sind ergänzende Dienstleistungen, die sonst nicht erbracht werden könnten.

Посвідчення ними документів із правовим роз'ясненням є доповнюючою послугою, яка не може бути надана іншим чином [2, с. 1].

Схожу тенденцію можна спостерігати при перекладі конструкції *zu+Partizip I* в атрибутивному значенні. Вилучення модального значення відбувається, очевидно,

через економію тексту, адже переклад цієї конструкції можливий лише за допомогою підрядного означального речення. У перекладі зазвичай використовуються форми теперішнього чи майбутнього часу дійсного способу (напр., *das anzuwendende Recht – законодавство, що застосовується / буде застосовуватись*).

Експлікація у відтворенні модальності спостерігається в реченнях із модальними частками в якості засобів ввічливості та дієсловами в наказовому способі. На нашу думку, цей прийом сприяє пом'якшенню категоричності імперативних повідомлень. Наприклад:

Bitte fragen Sie den Notar, wo Sie die Apostille bekommen.

Будь ласка, запитайте нотаріуса, де Ви можете отримати апостиль [4, с. 2].

Досить частим є явище додавання модальності при перекладі дієслів теперішнього часу дійсного способу, що сприяє милозвучності тексту українською мовою. Наприклад,

Aus einem Führungszeugnis ergibt sich beispielsweise, ...

З довідки про несудимість може бути, наприклад, з'ясовано, ... [3, с. 2].

Експлікації на семантичному рівні при перекладі зазнають модальні дієслова *können* і *dürfen* через збіг їх українськомовних словникових відповідників 'могти' і 'могти (з дозволу)'. Модальне значення визначається вузьким чи широким контекстом, що сприяє уникненню явища юридичних імплікацій, які призводять до хибного тлумачення вихідного повідомлення. Наприклад,

Politisches Asyl kann nur von Personen beantragt werden, die sich in Deutschland befinden.

Із заявою про надання політичного притулку мають право звертатися лише особи, що знаходяться у Німеччині [6, с. 1].

Отже, відтворення модальності при перекладі ІДД виявляє тенденцію до експлікації та імплікації змісту вихідного тексту. Для прийняття адекватного перекладацького рішення слід зважити чимало чинників, які стосуються прагматичної настанови вихідного тексту та лінгвокультурних особливостей сприйняття повідомлення адресатом. Експлікація та імплікація модальності може відбуватися на граматичному й семантичному рівнях за допомогою прийомів додавання, вилучення та внутрішньокатегоріальної заміни, а також конкретизації, генералізації та модуляції. Імплікація модальності в перекладі українською мовою спричинена узусом, націлена на досягнення переконливості чи спрямована на нейтральний виклад повідомлення, а також пов'язана із семантичною надлишковістю та економією тексту. Експлікація модальності застосовується з метою пом'якшення категоричності висловлювання, досягнення милозвучності та уникнення юридичних імплікацій.

Список використаних джерел:

1. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: підручник / Олена Олександрівна Селіванова. – Полтава: Довкілля - К, 2008. – 712 с.
2. Beurkundungen und Beglaubigungen durch die Botschaft Kiew = Засвідчення з правовим роз'ясненням і засвідчення Посольством Німеччини у Києві: Пам'ятка посольства Федеративної Республіки Німеччина у м. Києві від 04.09.2014. – 2 с.
3. Führungszeugnis aus Deutschland für Personen, die außerhalb der Bundesrepublik Deutschland wohnen = Довідка про несудимість з Німеччини для осіб, що проживають за межами Федеративної Республіки Німеччина: Пам'ятка посольства Федеративної Республіки Німеччина у м. Києві від 08.09.2014. – 2 с.
4. Kfz-Angelegenheiten = Інформація щодо транспортних засобів: Пам'ятка посольства Федеративної Республіки Німеччина у м. Києві від 08.09.2014. – 5 с.

5. Metzler-Lexikon Sprache / [Hrsg. von Helmut Glück]. – 3., neubearb. Aufl. – Stuttgart; Weimar: Metzler, 2005. – 816 S.
6. Politisches Asyl = Політичний притулок: Пам'ятка посольства Федеративної Республіки Німеччина у м. Києві від 04.09.2014. – 1 с.
7. Routledge Encyclopedia of Translation Studies / Edited by Mona Baker, assisted by Kirsten Malmkjär. – London & New York: Routledge, 2001. – 692 p.
8. Scheidungsstatut und Anerkennung eines ukrainischen Scheidungsurteils = Шлюборозлучний статут і визнання рішень українських судів про розірвання шлюбу: Пам'ятка посольства Федеративної Республіки Німеччина у м. Києві від 08.09.2014. – 3 с.
9. Snell-Hornby M. Handbuch Translation / Mary Snell-Hornby, Hans G. Hönl / Paul Kubmaul, Peter A. Schmitt (Hrsg.). – Zweite, verbesserte Auflage. – Tübingen: Stauffenburg Verlag, 2006. – 448 S.

Бондаренко О. О.
студент

Науковий керівник: Головнюова-Коппа О. О.
кандидат філологічних наук
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили
м. Миколаїв, Україна

АВТОР ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ І ПЕРЕКЛАДАЧ – ПРОБЛЕМА ВЗАЄМОДІЇ ДВОХ ТВОРЧИХ ОСОБИСТОСТЕЙ

Питання ролі особистості перекладача в художньому перекладі завжди викликає гостру полеміку у теоретиків-перекладознавців.

Як зазначає Ю. П. Солодуб, переклад – це творча інтелектуальна діяльність, яка полягає в передачі інформації з мови-джерела на мову перекладу. В процесі передачі інформації з іноземної мови на мову перекладу основну функцію – функцію перекладу – здійснює перекладач як особистість, що володіє обома необхідними для здійснення міжмовної комунікації мовами. Навіть працюючи над порівняно простим текстом, перекладач може проявити свою індивідуальну творчість. З ускладненням тексту можливості такої творчості розширюються. При перекладі художнього твору перекладач стає як би співавтором тексту. У таких випадках творчі можливості його особистості можуть і повинні проявитися в повній мірі [5, с. 7-9].

Т. А. Казакова розділяє поняття «художній переклад» та «переклад художньої літератури». На відміну від перекладу художньої літератури поняття власне художнього перекладу передбачає творче перетворення оригіналу з використанням всіх необхідних виражальних можливостей мови перекладу, які супроводжуються якомога повною передачею літературних особливостей оригіналу [2, с. 6].

В. В. Різун вважає художній переклад одним з найбільш ефективних і популярних видів міжнаціональних контактів. Тому як явище естетичне, літературне, мовне він вимагає дбайливого й уважного ставлення до літературних надбань [3, с. 3].

Художній переклад є особливий жанр літератури зі своїми структурними, змістовними і емоційно-оціночними властивостями. Перекладацька стратегія не тільки немінуча, але й корисна, так як саме присутність особистості перекладача в перекладному тексті надає цьому тексту творчий характер, тобто, по суті і робить його художнім перекладом. [2, с. 7].

На думку В. В. Сдобнікова та О. В. Петрової, у процесі перекладу художнього тексту головним все-таки залишається вимога передати індивідуальний стиль автора, авторську естетику, яка виявляється як у самому ідейно-художньому задумі, так і у

виборі засобів для його втілення. При цьому виникає протиріччя: з одного боку, щоб здійснювати художній переклад, перекладач сам повинен володіти літературним талантом, повинен володіти всім набором виражальних засобів, тобто, по суті, бути письменником. З іншого боку, щоб бути письменником, треба мати своє естетичне бачення світу, свій стиль, свою манеру письма, які можуть не збігатися з авторськими. В цьому випадку процес перекладу ризикують перетворитися на своєрідне літературне редагування, при якому індивідуальність автора стирається, переклад стає автопортретом перекладача [4, с. 407].

Тільки повне нерозуміння ідейно-художнього задуму автора, відсутність мовного та естетичного чуття або невірне, упереджене уявлення про самий оригінал можуть привести до повної втрати типізованого та узагальнюючого сенсу, алегоричності, багатоплановості твору [7, с. 313].

Згідно з твердженням Ю. П. Солодуб, для досягнення високого ступеня адекватності естетичного впливу художнього перекладу на читачів або слухачів необхідно перш за все глибоко осягнути інтенції автора і тематичну спрямованість оригіналу. Перекладач завжди і незалежно від жанру перекладеного їм твору повинен спочатку стати однодумцем автора, постаратися зрозуміти його думки і почуття. Тільки за цих умов переклад може досягти адекватного оригіналу естетичного впливу. Крім глибокого розуміння ідейно-тематичної спрямованості оригіналу, перекладач повинен зуміти знайти адекватні словесні засоби для передачі образної системи перекладного їм твору і специфіки мови автора [5, с. 22].

А. В. Федоров цитує перекладацького критика В.Г. Белінського: «У художньому перекладі не дозволяється ні випусків, ні додавань, ні змін. Якщо в творі є недоліки – перекладач повинен їх передати вірно. Мета таких перекладів – замінити по можливості оригінал для тих, кому він є недоступним через незнання мови, і надати можливість насолоджуватися ним і судити про нього» [7, с. 63].

Британський історик і письменник Олександр Фрейзер Тайтлер в своєму есе «Принципи перекладу» пропонує наступні вимоги до перекладача:

- 1) переклад повинен повністю передавати ідеї оригіналу;
- 2) стиль і манера викладу перекладу повинні бути такими ж, як в оригіналі;
- 3) переклад повинен читатися так само легко, як і оригінальний твір [10].

Не можна не погодитися з Т. А. Казаковою, яка зазначає, що перекладачеві художніх текстів суспільство як би відводить роль посередника в адаптації вихідного знака до умов іншомовної культури [1, с. 54].

Аналізуючи переклад художнього тексту в аспекті міжкультурної комунікації, Г. Д. Томахін вказує, що це не тільки зіткнення двох семантичних систем зі своїми національно-культурними властивостями, але і контакт представників двох лінгвокультурних спільнот, кожен зі своїм світосприйняттям і певним фондом культурної спадщини: фоновими знаннями, мовним етикетом, морально-естетичними нормами і багато іншого [6, с. 130].

Першою і абсолютно необхідною вимогою до перекладача в процесі міжмовної комунікації є «професійна двомовність» [8, с. 129]. А. Д. Швейцер вважає, що труднощі, які виникають у перекладачів у процесі роботи над текстом знаходяться в безпосередній залежності від приналежності перекладача до тієї чи іншої мовної спільноти. Для перекладача, який не є носієм даної мови та даної культури «проникнення в зміст вихідного тексту... завжди являє собою складну проблему» [9, с. 84].

Дослідник А. В. Федоров робить висновок щодо перекладу художнього тексту: 1) заперечення будь-якого «прикрашаючого», «виправного» перекладу; 2) вимога дотримуватися своєрідності першотвору, навіть його недоліків; 3) погляд на переклад, як на повноправну заміну оригіналу, призначену для широкого кола читачів; 4) особливий зміст, вкладений в поняття «художній переклад», передбачає вищий ступінь відповідності оригіналу [7, с. 23].

Ю. П. Солодуб перераховує ті фактори, які, при їх взаємодії, сприяють створенню естетично адекватного перекладу: 1) глибоке розуміння ідейно-тематичного змісту першотвору, проникнення в світ авторських інтенцій (перекладач – друг, а не суперник автора); 2) дбайливе ставлення до образної системи твору-оригіналу, до засо-

МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА
У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ»

9–10 лютого 2018 р.

м. Львів

Видавець – «Наукова філологічна організація «ЛОГОС»

Адреса кореспонденції: 79000, м. Львів, а/с 6153

Електронна пошта: events@logos.lviv.ua

www.logos.lviv.ua, Т: +38 050 824 76 91

Підписано до друку 12.02.2018 р. Здано до друку 13.02.2018 р.

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Цифровий друк. Ум.-друк. арк. 6,98.

Тираж 100 прим. Зам. № 1302-18.